

бяха сторили всичко, за да я вкарат в една братоубийствена война, я изоставиха в Букурещ и не само изоставиха, но се и опълчиха против нейните най-легитимни интереси. Все пак тя можеше да понесе всичко това с дълбока скръб, но без да се отчайва и с вяра в настъпването на по-щастливи дни, защото в Европа предстоеха да станат събития, приближаването на които се чувствуваше, които един що-годе просветен политик можеше да предвиди, несъмнените признаци на които все повече зачестяваха — събития, на които, както казахме, Балканската война беше само прелюдията и които по своите грамадни размери, по дълбочината на политическите, национални и социални преобразувания, които докараха, нямат равни на себе си в историята на Европа. Всичко това налагаше на България да се заеме сериозно и неотложно, при светлината на тъй скъпо платените уроци от току-що преживените събития, с излекуване на дълбоките рани, които ѝ бяха причинени и чрез една спасителна операция да отстрани от себе си гнилото, което със своето зловоние тровеше целия държавен организъм. Издигнаха се мощни гласове за обнова. За голямо, обаче, нещастие, не всички поискаха да ги разберат. Голяма част от народа можа най-сетне да прозре, где се крият истинските причини на злото в страната. Но не всички умове бяха прояснени и не всички прогледаха. Внезапното сгромолясване като че ли зашемети мнозина. Но на ония пък, които прогледаха и видяха кой е истинският и главният виновник, липсваше достатъчно сила и решителност, за да се справят с него. Трябва, обаче, да признаем, че това, което повлия в голяма степен обезсилваше върху по-решителните, това, което осуети всеки опит за една по-радикална промяна във вътрешното управление, бе крайно не-